

Života jasm a stínem.

Stežka, která vede do márnice, pak na Pole hrncířovo.

Jest tomu pouze několik týdnů, co Florence Schenckova, veselá, bujná, avévolná virginská kráska, jejíž dobrodružství učinila ji pověstnou ve dvou dílech světa, zemřela den po tom, co přivezena byla do svého starého domova.

Tři dny před smrtí diktovala článěk, který v překladě uveřejňujeme. Florence Schenckova se domnívala, že měla aspoň rok života před sebou, a rozhodla se věnovat každou hodinu zbývajících jí dnů varování jiných dívek před stezkou, kterou ona nastoupila — petrikliovou stezkou, jejíž koncem jest nejnemanovaný hrob Hrnčířova pole (chudinského hřbitova). Tento článěk měl být jejím prvním krokem v o nom boji.

Naučená, jež chtěla v něm vštípit, bylo nastiňeno smrtí, a jest snad důležitější nyní, než kdyby pisatelka byla zůstala na živu.

Slečna Schenckova byla de rou Dr. Powhatana Scheneka, armádního lékaře ve výslužbě a člena jedné z "prvních rodin Virginií". Utěla s Charlesem Wilsonem, stobou ve stáří Alfreda Vanderbilta. Nabázila se bezy nudného, počestného života ve skromném domově v přímofském městě Norfolkku, Va. Chtěla vidět svět. Viděla jest. A to, co viděla a její zkušenosti, zabilý jí.

Vyšla ten nejveselejší život v New Yorku, v Londýně, v Berlíně.

Zde následuje její historka, její varování jiných dívek, jež vášně snad stežka, po které ona krá čela:

VARUJTE SE STEZKY, PO KTERÉ JÁ ŠLA.

Když můj otec, v odpověď na moje prosby, přišel se na mne podívat v malé světnici v nemocnici, nemohla jsem ho vidět pro slzy. Nemohla jsem promluvit pro štěkání. Držela jsem se jeho ruky, a mémi myšlenkami tlálo: "Ubohý otec! Viděl mnohý vrak tam doma, ale nikdy žádný tak hrůzný, jako tento, života jeho vlastní deery." Pohlédla jsem do jeho očí, který byl velmi přísný a smutný. Zaseptala jsem: "Polibte mne, otcé."

Přítiskl své rty na moje čelo a zaslechla jsem slabé zástřkání. Pak moje roztočila sestra Ann přišla a zblábla mne a plakala. Odesla ze světnice a dva lékaři přišli a oni a otec pohlíželi na stranu těla, kde uležel hluboký řez a všichni vypadali velmi vážně. Později podívala jsem se na otec a on potřásl hlavou.

"Nemůžeš žít dlouho, deero moje," pravil. "Při nejlepšíh bude to jenom krátký čas. Zdá se pozdravíš, bude to pouze znamenat, že tvůj krátký život bude onen neduživce. Litovala jsi svých poklesků, že ano? Pak věnuj ten čas, co ti zbývá, varování jiných dívek před stezkou, po které jsi šla."

"Stežka, která vede do márnice a na Pole hrncířovo," přemýšlela jsem.

S mojí rukou v jeho, co slzy naše se mísily, síbila jsem. A toto jest způsob, jak to hodlám učinit.

Udělá se mi trochu lépe. To všichni pro mne očekávají. Ježto vím, že bude to pouze na krátko a že nevyhnutelně stav můj se zhorší a že konec bude blíž, o-nen čas, kdy bude mi lépe, bude mým zlatým časem. Tehdy usku-tečím svůj plán.

Nepůjdu zpět do mého starého domova v Norfolkku. To bylo by příliš krutým krize pro mou hrdou rodinu, ačkoli nendepřel mi přístřeší. Avšak opu- stím New York, jehož druhé jméno jest pokušení, pro dívky, které nemají velkého talentu, neb největšího talentu se s věc, kterým jest schopnost vzdurovat konzu pohodlí a rozkoše. I nyní, se stím smrti na sobě, bojím se toho, neboť jeho prsty, ačkoli svěcený květy, jsou silně a kruté.

Háda bych šla do některého malého města, na příklad do

Richmondu, a žila tam tiše a buď přednášela neb psala, až můj konec by přišel. Vždycky mojí exhortou bude "Odměnou hříchu jest smrt", a vždycky mluvit budu k dívkám, slabým rozkoše milovným dívkám, které neví, co mluví, když vyřknou ta osudná slova "Chej vidět svět".

Před sedmi léty vytrčila jsem se ze svého klidného domova v předměstí Norfolkku a přijela do New Yorku v Alteda Vanderbilta soukromé káfy Wayfarer. Jméno té káfy bylo předzvěstí zla. Ale nevěděla jsem to tehdy. Nikdy nebyla jsem v takovém přस्पěchu. Lidé, kteří vstupují do té káfy a vystupují, jsou lidé, kteří přináleží do usmívajícího se světa, kde atrach není se s myšlenkou, jak se zaplatí měsé- ní účty. Odvrátila jsem se od světa pracujících lidí, kde jsem byla stenografkou, pracující za sedm dollarů týdně na James- townském výstavišti, a vstoupila do světa zábavy, kde neměla jsem nižeho na práci, jenom hledět, abych vypadala krásně a byla veselou.

Toto neospravednilo by mne v opuštění mého domova. Avšak já měla po svém boku a obrazně v svých nohou muže, do kterého jsem byla vášnivě zamilována, Charlese Wilsona, a s ním setkla jsem se na koňské výstavě, když obdivovala jsem Vander- biltovy koně. Viděla jsem, že ob- divoval mne a liehotilo mi to. Když začal mi vyznávat lásku, uvěřila jsem mu. Když vstoupila jsem do Wayfareru, věřila jsem, že vezme si mne, až přijedeme do New Yorku.

Na místě toho vzal mne do své- ho domova v Newportu, kde žila s milým oblíbením a proslaviv- lým vlásem uvítala mne laskavě a jmenovala jej Charliem. Když jsem se zptala, kdo jest to, on odpověděl: "Nedělej pro to žádný povyk. Jest to moje žena!"

Opuštila jsem jejích domov v Newportu a přišla do New Yorku. On mne následoval. Hrozila jsem, že půjdu domů a řeknu otei všecko. "Tam nezustaneš dlouho," vy- smíval se. "Vykopnou tě. Mys- líš, že jedna z prvních rodin ve Virginií bude mít takové děvče, jako ty jsi nyní, pod svojí střechou?"

Ačkoli mluvil ve hněvu, vědě- la jsem, že mluvil pravdu. Vždy- cky jsem obdivovala a milovala svého otec, ale znala jsem jej, jakým byl, hrkého, přísného mu- že s malou sympathií pro slabo- sti lidské povahy. Byla jsem velmi slabou a bláhovou, že zamilovala jsem se do tohoto muže, jenž pokrýl moji životní stežku troškami, kdy bylo mi pouze sedmnalet roků, bylo u něho ma- lou omluvou. Jihané jsou stej- ně přehlívi, jako hrdí. Kdybych byla řekla otei pravdu, on mohl vyhledat Charlese Wilsona a za- bít jej. Této myšlenky jsem se hrozila. Často srdes ženy jest zrádce jejích nejlepších zájmů. Zůstala jsem v New Yorku. Wil- son mne řekl, že se dá rozvést se svojí manželkou a vezme si mne.

Snažila jsem se věřit mu a řeka- la jsem. Doufala jsem a mod- lila jsem se, aby brzy nadešel čas, kdy rehabilitována jako je- ho žena, mohla bych navštívit svůj domov. Avšak čekání jest nebezpečnou věcí v New Yorku. Zvláště když jste mladou a hez- kou.

Když jsem si vyšla na procház- ku, můj zjev vzbuzoval pozor- nost. Vždycky mne někdo za- stavil, neb byla jsem následována domů, nějakým mužem. Když jsem se odvážila do divadla, bylo to totéž.

Bylo mně velmi teskno. Char- lese Wilsona cestování s Vander- biltovými kočmi a pečování o ně v New Yorku a Newportu vy- dovala skoro všechno jeho čas a já viděla jej zřítka a tu jsem na krátko. Je-li vaše pov- k hlouběji zabudena, můžete se ba- vit sami. Můžete číst a studo- vati. Vaše myšlenky jsou většé- nými soběobutky. Avšak jest- li jsem bezel a stíte stále závidost

na někým, ty hodiny, co jste sa- my, jsou hodiny trýzně.

Slyšela jsem, jak jedna dívka, taková jako já, řekla: "Lidé mají různý pojem o peklu. Můj pojem jest, býti o samotě."

Jste-li o samotě, jste-li takovým děvčetem, myšlenky vás trýzní. Vidíte se opuštěnu, hladověte, u- smírajete o samotě. Přemýšlíte o cestě ven. Plánujete sebevraždu, ale bojíte se. V těch dlouhých hodinách, kdy osamocena čekala jsem, až Charles Wilson splní svůj slib, naučila jsem se pítí.

Dívka, která byla zrovna tak osamocena a která viděla všecko tak černě jako já, poradila mně to. "Zažene to černé myšlenky. Budeš myslit, že jsi princeznu — aspoň na chvíli," pravila.

Po dvou sklenkách šampaňské- ho hlava mi šla kolem, tančila jsem a zpívala a smála se a sta- věla si větrné zámky těch časů, až půjdu domů a představím své- ho manžela a až matka vezme mne kolem krku a řekne, "Dee- ro, odpouštím ti."

Když opětné bylo mi teskno a černé myšlenky mne pronásledo- valy, pila jsem opět, tentokráte tři sklenky. Tak jsem se utěšo- vala sama potají.

Jednou, když Wilson přišel mne navštívit, našel mne v bez- vědomí, s prázdnuou hlaví a sklen- kou vedle mne. Velmi se zlobil. Pohádali jsme se. Přestal mne pak navštěvovati. Prosila jsem jej, aby přišel zpět. To byl počá- tek mnohých scén mezi námi.

Zdáli by by o své vůli dodr- žel slib, kdybych v těch měsících nebyla si navykla pítí, neví. — Tím nebyla jsem si nikdy jista. Ale tímto jsem si jista. Dalo mu to zámluku k protahování věci. Dalo mu to příměnu říci mi, že jeho láska vychladla, poněvadž nebyla jsem již tou dívkou, kte- rá odjela s ním z Norfolkku.

Mé zradlo řeklo mi, že tento- kráte mluvil pravdu. Nebyla jsem totiž dívkou. Moje postá- va ztrácela své útlé, mladistvé li- nie. Můj oblíbený byl opuštělý. — Moje oči byly menší a všechna byla těžká. Moje svěží barva zmléla a ustoupila barvě popelavé. By- la jsem střízliva toho jitra, kdy podívala jsem se do zradla a vi- děl pravdu toho, že všecko, co jsem měla, moje krása, mizela. — Vrhla jsem se na postel a plakala celé hodiny. Slibila jsem si za- nechat pítí.

Avšak toho večera některé ve- sélé přítelkyně telefonovaly mně o společnosti, která se měla se- jít v "ratskeller," aby se roz- loučila se starým rokem a uvítala nový. Vzděla jsem, že bylo by mně teskno. Šla jsem. Spala

sem po celý příští den. Když jsem se probudila, věděla jsem, co ta tíže v hlavě znamenala. Pí- taková jako já, řekla: "Lidé la jsem příliš mnoho, daleko pří- májí mnoho."

Stala jsem se otrokem. Dovol- te mi říci, co jest to státi se o- trokem pítí. Jest to státi se úpl- ně bezmocným. Jest to státi se nesehopným úsilí jakéhokoliv dru- hu, i úsilí vůle. Přátelé chtěli mne "pozdvihnouti." Navrhovali Paříž. Ale já pouze slyšela svěd- ný hlas restaurací v Montmartru. Odebrala jsem se do Londýna. — Jezdila jsem občas s Vander- biltovými kočmi a časopisy psaly o virginské krásce, která tak pevně dovedla držeti opratí v ruce. — Avšak stále vnitřní hlas mi na- šeptával, kdykoli jsem byla sama, "Ty nejsi krásná. Ty nejsi šťast- ná. Ty nejsi vesela. Ty se je- nom takovou zdáš. Ty a jiné tvé- ho druhu jsou jablka sodomská, krásná zevně, ale popel uvnitř — popel zoufalství!"

Nalada Charlese Wilsona vůči mně byla měnivou. Někdy byl la- skav. Jindy krutý. Rozvod zří- skal. Byl proveden obřad. Já zadala soud na důkaz, že jsem by- la jeho zákonitou ženou. Ten soud dosud nebyl skončen.

Avšak on později oženil se s ji- nou. S mladou, roztočilou dív- kou, s takovým neviným oblíče- kem jako já měla, když prvé s ním jsem se setkala. Zpráva o tom div nedohala mne k šílen- ství. Číhala jsem na ně jeden den, a když přijeli na nádraží, vrhla jsem se jim v cestu a řekla jí svoji historku. "On není va- šim manželem, je můj," pravila jsem ukazující na něho. Zastup- brzy se shromáždil. Dal mne zatknouti. Vysloužila jsem lhůtu ve vězení Hollowayském, kde můj zlatý vlas, o němž často ří- ká, že byl největší mojí krásou, byl ostříhán.

Když vysloužila jsem svoji lhůtu, hledala jsem v Londýně přátele a pomoc. Odešla jsem do Paříže a byla jsem zatčena na nádraží pro nepořádné chová- ní. Třicet dní. Když jsem pro- mudřela, lidé dřivali se na mne a opovržení. Moje historka byla věpsána v moje opuštělé taby, v těch očech, které prozrazovaly mé tajemství. Byla jsem opil- ce.

Jednou vysvěděla jsem celou noc zatím co ehladná mlha přízila se od řeky a zahálila mne, na jed- né z laví na Nádraží, s jinými lidskými vraky.

Jednou chtěla jsem se zabít, ale v tom, jako ve všem v mém životě, stihl mne nezdar.

Vrátila jsem se zpět do Ame- riky, když polovička mého pře-

plavu byla zaplácena dobrosrdeč- nými Američany. Vyprávěla jsem svoji historku těm, které jsem znala v mých prvních dnech v New Yorku. Vypláceli mně pe- níže, vždycky jenom malou část- ku, se slovy, "Kup si za to jídlo, nikoli rum, Florence."

Neřídila jsem se jejích radou. Jedna dobrá žena psala mým ro- dičům. Moje vlastní matka od- pověděla, řkouc, že její srdce bylo zdueno, ale že se mne vzdá- lí, že můj případ byl beznaděj- ný.

Jiná dobrosrdečná žena dala mne do kláštera sester blíže Harrison, New York. Ony byly laskavé ke mně, ale nedaly mi ničeho k pítí, ničeho obsahujícího alkohol. Já šlela zrovna touhou po pítí. Peleřla jsem vysokou klášterní zeď, běžela na údraží, kde našla jsem na podlaze stanice dollar, který někdo upustil a zaplatila si jízdné do New Yorku. Když jsem tam přijela, šla jsem přímo do hostince. Žádala jsem majitele, který mne znal za mých prosperujících dnů, aby mně poslekal za nápoje. Telefo- novala jsem jedné přítelkyni, kte- rá přišla a zaplatila za ně, ačkoli se nechtěl.

"Musíš tě asi vyplatit ze zá- stavy," pravila.

Od té doby žila jsem na štědro- sti mých dřívějších přátel, kteří mne litovali. Moje zdraví a síla byly pryč. Ležela jsem v poste- li po celý týden a probudila se je- nom, abych se spíla do strnu- losti. Býti střízlivou znamenalo uvědomit si hlubinu, do níž jsem zapadla a to byla hrůzná třeze- re, neboť potom jemné city, které zděděla jsem po mých lidech, probudily se ve mně a mrskaly mně jako bímem.

Pak přišla poslední strašná ne- moc, která dříve neb později skon- čil smrti. Než pro mne naděje- píťi spánilo, zničilo všechny mé vnitřnosti. Umírám, ačkoli vel- mi zvolna. Než pro mne nadě- je. Avšak jest naděje, že to, co řeknu, bude varováním jiné dívky před takovým osudem, jako byl můj.

Viděla jsem jiné dívky, jak zvolna klesaly v záhubu, jako já a ještě rychleji. Ta obávaná ne- moc "rychlé souchočiny," není rychlejší, nežli pítí, když zhltně některá těla a zničí některé duše.

"Pijete?" slyšela jsem lékaře, jak se zptal jedné krásné mladé herečky.

"Ne," odpověděla ona a její jasné oči hledící do jeho, potvr- zovaly její slova. "Proč se táže- te?"

"Poněvadž," odpověděl, "kdy- byste pila, byla byste mrtvou neb šílenou ve třech týdnech."

Její vysvětloual, byla jemně založená soustava tělesná, na níž lůhvoviny měly by strašný účinek, rychle zničily by její nervy a shasly svělo jejího života.

Znáš jednu dívku, která jest krásná jako úsvit, s krásou svěží- ho, jemného druhu rosou zřába- ných úalek. Nieméně ta dívka prosedí celý den v hostincích a pije brandy a končí den dávkami cocainu.

Lékaři praví, že nejdle může žít dva měsíce. Pítí jest tím největším nebez- pečím, které ohrožuje kročeje že- ny, neboť jest počátkem všech ji- ných poklesků. Vyvarujte se první sklenky a pohlížte na přítele, který vám nabídně prv- ní sklenku, jako na svého nepří- tele.

Starší lidé radí: "Udřete si rozvahu." Vy však nemůžete si udržeti rozvahu, když dáblové brandy neb zelené dáblové absin- thu taně v vá m mozku.

Staré ženy říkají vám hlídejte si své srdce, neboť hluto sně- rem nebezpečí leží. Vy neumíte hlídati své srdce, když výpary silných nápojů zamítují vám myš- lenky. V takových chvílích každý zlé se vám býti přitelem a všecko obestřeno jest nádechom romance.

Největší ochranou, jakou dívka může mít, jest strach — nenávisť — silných nápojů a drog, které následují.

sti, nýbrž bídy, hrůzné a bezna- dějné.

Když bylo živobytí laciné.

Za to, co dnes stojí pence "steaku," byl by se koupil celý kukurčič vykrmený vůl v 1314, a kdybyste mohli zajít na nákup do první části dvanáctého století, byli byste mohli koupiti čtyři tučné voly "poslané do domu za tutéž cenu."

Každý vzestup v ceně byl nepo- chybně provázen důraznými pro- testy proti takovému počínání a byl následován zdánlivě nekoně- nými cestami, bludiště ekonomí- ky, aby se zjistilo, "jak to vlast- ně přijde."

První vzpouza, pokud známo, proti drahotě živobytí byla v 1314, kdy pobouření cenami, jež byly čítány za zboží v Oxfordu, král a parlament ustanovili se na založení maximální škály cen. — Dle znění téže, kukurčiči krmený vůl přinesl 4 shillingy, asi 96 cen- tů na amerických penězích; tu- ně břeží kráva byla uznána v hodnotě 72 shillingů a vejce byly zákonitě prodávány dva tuety za pence.

Zákon však nespílnal očekávání v něj kladené, ježto ti, kdož mo- hli si to dovolit, jednoduše nepo- sláli své produkty do trhu a ne- bylo žádného zákona, který nutil by je prodávati.

Pět roků před tím slušný pár střečků mohl býti koupen za 4 pence a pšenice byla považována drahou za 1 shilling bušl, kdežto několik roků před tím prodávala se až za 1 pence bušl.

Mnoho zajímavých dat o vý- lahách živobytí za starých časů ob- sahuje svazek "Chronicles Preci- osum; čili hodnota anglických peněz, cena kukurčice a jiného zboží za posledních 100 roků." — Kniha byla vydána v 1707 v Lon- dýně, byvalý "Tisťena pro Char- lese Harpera, ve Flower-de-luce, naproti S. Dunstan's kostelu ve Fleetstreet."

Pisatel vypráví, že v první čá- sti dvanáctého století král dával na vybranou svým poddaným při placení tributů a na místě vola, jak určeno bylo v nájemných smlouvách, farmář mohl zaplatit 1 shilling a dluh byl vyrovnán. V tomtož století slepice se prodá- valy po 6 pence tuet.

O peníze bylo zle v 1336 a "medvědí" na anglickém obilním trhu srazilí cenu na 3 pence za bušl. O dvanáct roků později přišel mor a koně se prodávali za 6 a 7 shillingů, kdežto dobrý vůl mohl býti koupen za 4 shillingy.

Přáče jako polozka vřloh ne- byla brána v úvažu až v patná- ctém století. Ve 1425 muž, jenž oral dvanáct dnů, obdržel 1 shil- ling za celou službu.

Kameníci byli lépe placeni, a ve čtyřech dnech muž v tomto řemesle vydělal velkolepou sumu 1 shilling 4 pence. O této periodě praví autor:

"Můžete snadno dospěti k zá- věrku, že asi v ten čas svobodný muž mohl žít slušně, při dobrém hospodaření, s librami sterlingů ročně," asi \$25.

Skromnost hrdiny.

Kapitán J. K. Kiah, veterán záchranné služby na jezerech Hu- ron a Superior, odešel oněhdy उपослечnouť rozkazu senátního výboru na oběhod. Jeho důve- dem byla skromnost. Asi s tu- ceton jiných druhů z tohoto ne- bezpečného povolání súčasnil se slyšení o Townsendově předloze na sloučení celni a záchranné služby. Když byl ládán, aby vy- prável něco o činnosti záchranné v době hrůzných bouř v měsíci li- stopadu minulého roku, kapitán Kiah odpověděl, že nevěděl mno- ho o tom, poněvadž byl v nemoc- nici v ten čas. Výbor chystal se pokřevovati, když kapitán E. E. Chapman, jiný starý člen ze zá- chranné služby, vyskočil a objav kapitána Kiaha, pravil:

"Můj přítel jest skromný šlo- věk, ale já tu řeknu. Před léty on byl tím jediným mužem, jenž se vrátil živ z druhými hrdinů, kteří zachránili životy dvanad- ceti mužů a žen z hrůzného vrá- ku proti Point Auxbarques."

Tu pak kapitán Kiah byl ládán, aby sám a tom vyprávěl, a adeptel.

"Nemohl bych to učiniti," pra- vil, a slzy zabilý mu oči.

KRÁL GUSTAV ŠVÉDSKÝ, JENŽ OCITL SE VE VÁŽNÉ KRI- SI SVÉ KARIÉRY.

Král Gustav švédský prodělal první vážnou krisi své vlády, když celý kabinet raději resignoval, než aby podporoval jeho pro- gram vzhledem k stavbě válečných lodí. Také začaly proskakovat i správy, že se král poděkuje ve prospěch svého zyna. Socialisté ve Stockhotmu využívali této situace v zájmu republikánské propagandy.